

„Pomluvy v práci NEPOSLOUCHÁM. Někdo o někom tvrdí, jak je NAMYŠLENÝ a na peníze, a já přitom znám dotyčného jako POKORNÉHO člověka nadšeného pro věc.“

Dnes se může spolehnout na zasvěcené a upřímné poradní hlasy svých kolegů a administrativu i úmorné tabulky s úlevou přenechává těm, které to dokonce i baví. „Jsem vděčná, že mám kolem sebe lidi, kteří dokážou nápady dotáhnout do konce. Kdekdo by chtěl být kreativní, ale dotahovači jsou vzácní – to je úplný poklad,“ poznamenává nakladatelka.

Jelikož v dětské knize hrají ilustrace stejně významnou roli jako text, je Iva Pecháčková doma hned ve dvou světech: v literárním a výtvarném. V čem jsou rozdílné? „Mám je ráda oba a v obou mám blízké přátele, ale je pravda, že literární svět je o něco přívětivější. Moc se nestává, že by na sebe spisovatelé nevrážili a pomlouvali se, je tam asi méně závisti, což je logické, protože nejde o tak velké peníze jako ve výtvarném umění. Tam mají někteří kolem hlavy hvězdný prach, navíc každý moc dobře ví, kdo měl jak velkou a úspěšnou výstavu třeba v zahraničí. Já ale pomluvy z principu neposlouchám, raději si udělám vlastní obrázek. Někdo o někom tvrdí, jak je namyšlený a na peníze, a já přitom dotyčného znám jako pokorného člověka, který je nadšený pro věc a klidně ilustrace ze své iniciativy předělá, jen aby to bylo stoprocentní a všichni byli spokojení,“ říká Iva.

DĚTI, ČTETE?

Nakladatelství Meander, které Iva Pecháčková řídí, pořádá letos jedenáctým rokem festival

Děti, čtete? Termín jeho konání bude netradičně na podzim. „Pořád se to rozrůstá, tentokrát ho chceme rozšířit i do Olomouce, Ostravy a Brna. Dřív jsme tuto akci dělali jen v Praze, na Den dětí, a i když byl o festival zájem, přece jen jsme museli prvního června konkurovat všem jiným oslavám s cukrovou vatou, což nebylo úplně snadné. V menších městech jsou podobné akce vzácnější, a tak na ně leckdy paradoxně přijde víc lidí než v Praze,“ vysvětluje Iva Pecháčková.

ŠKOLA DIPLOMACIE

V pracovním světě samozřejmě hodně záleží na tom, jak s vámi člověk jedná – a je evidentní, že tahle žena má kromě obrovského přehledu a erudice také značný diplomatický talent. Ten je potřeba i tehdy, když dojde na redakci knihy a vám je jasné, že jí prospějí výraznější úpravy. „Čtu rukopis a už vidím, že tam chybějí dialogy, nebo se ztrácím v množství postav. Někdo má výborný nápad, ale je slabší stylist, někdo zase píše úplně hladce, a přesto příběhu něco chybí, třeba právě ty dialogy. Někdy je potřeba text proškrtat, nebo i změnit divný závěr. V takovém případě se autora nejdřív opatrně zeptám, jestli by mu nevadila hlubší revize textu, a pak se domluvíme, jak dál. Někdy se podaří autora přivést k tomu, že na to jakoby přišel sám, zatímco jiný prostě přijme moje návrhy. Už se mi ale taky stalo, že jsem musela zvolit vyloženě diplomatickou cestu a zásadní úpravy šly přes překladatelku, protože ode mě je autorka nepřijímala. Šlo o knížku, ke které jsme už měli ilustrace a přidělený grant, tak by byla škoda to vzdát,“ vzpomíná Iva. Všechno nakonec dobře dopadlo, knížka vyšla a měla úspěch.

DIVERZITA, NEBO DISKRIMINACE?

V knihkupectví Meander v pražské Vratislavově ulici pořádá i osvětové a „čtecí“ programy. „Už se taky stalo, že se tam děti ani nevešly, a tak jsme expandovali do ulice. Farářka odnaproti nás zve do velkého sálu jejich Husitského sboru, když hrajeme divadlo, kavárna Čekárna na dílny zas do jejich zahrady. Máme štěstí, že si rozumíme s lidmi z podniků a škol v ulici, jeden učňák nám na akce dokonce dodává vynikající občerstvení, které připravují hendikepovaní,“ vypráví Iva nadšeně. Zní to málem idylicky, jenže menší, nezávislí nakladatelé a knihkupci to dnes bohužel vůbec nemají snadné. Postupně je skupují a doslova „požirají“ velcí hráči na trhu, kteří si diktují podmínky. „Nedávno mi v jednom knihkupectví oznámili, že jim velký distributor zakázal odbírat knihy přímo z Meandru, prý všechno musí jít přes ně,“ podivuje se nakladatelka této podivné diskriminační praxi. Radost nemá ani z toho, že obří nakladatelské domy pohlcují stále více a více menších nakladatelů. „Třeba zrovna knihy pro děti pak mají víceméně unifikované, a bohužel kýčovitě obálky, to je samá víla s dlouhými řasami a jásavá růžová, zkrátka kýč. Přitom kdo se v oboru orientuje, ten na první pohled rozezná dětskou knížku od nás nebo třeba z Běžilišky nebo Labyrintu. Je důležité tuhle diverzitu zachovat,“ zdůrazňuje. I proto stála u založení zbrusu nové iniciativy, Cechu malých nakladatelů. A co vůbec Ivu Pecháčkovou celých těch dvacet let drží „u fochu“, i když to často vůbec není snadné? „Je to překrásná práce. Dělam knížky, jaké se líbí mně samotné, už jsem jich vydala asi tři sta a průměrný náklad je dva tisíce kusů plus dotisky, to je skoro k milionu výtisků. A jsou to knížky pro děti, pro vzdělanost národa. Vlastně tak ovlivňujete budoucí generaci, kultivujete ji. A navíc mě to všechno pořád strašně baví.“

FOTO: ONDŘEJ KOŠK PRO ONA DNEŠ/MF ARCHIV